

# svět katolickýma očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XVI., číslo 14

14. 7. 2019 / neprodejné

<b>Z OBSAHU</b>	<b>Celibát není problém, ale odpověď na kněze dopouštějící se zneužívání</b>	<b>04</b>
	<b>Svatost – vlastnost charakterního člověka</b>	<b>08</b>
	<b>Mýty o frakcích v Evropském parlamentu</b>	<b>12</b>



Foto: Pxhere

## Cyril a Metoděj

V těchto dnech si připomínáme svaté Cyrila a Metoděje, patrony Evropy. Občas navštívím své rodné město Ratiboř a všimnu si věcí, které jsem dřív neviděl. V kostele na náměstí jsou v presbytáři v galerii „polských“ svatých (je jich tam přes dvacet) hned na první pohled viditelní Cyril s Metodějem a hned vedle nich pak sv. Vojtěch, hlavní patron Polska. Tato galerie vznikla v roce 1967 při obnově kostela. Jednou jsem tam koncelebroval mši a uvědomil jsem si, že jsem několik let v Čechách a že rok 1967 je rok mého narození. Tak jsem se zadíval na ty obrazy Cyrila, Metoděje a Vojtěcha a řekl jsem: „Pane, Ty jsi vtipný.“ Stejně tak jsem si vzpomněl, že v mládí nám pan

farář vysvětloval, že „až tam na Slezsko sahá vliv Velkomoravské říše a působení Cyrila a Metoděje“. Jako křesťané víme, že v životě neexistují náhody. Vše má hluboký smysl, který hned nevidíme či si neuvědomujeme.

Cyril a Metoděj byli věrozvěstové, hlásali pravého Boha, šířili evangelium všemi možnými způsoby. Hodili by se nám dnes! V době, kdy se zpochybnuje mnoho věcí, kdy nám had našeptává: „Možná to Ježíš tak neřekl, možná to myslel jinak. Možná by to chtělo nějakou daleko větší změnu.“ Kdysi sama západní civilizace, založená na křesťanských kořenech, tyto kořený urputně uřezává. Vidět je dokonce návrat ke stavu Sodomy.

Máme zoufat? Ne. Je třeba vnímat a napodobovat a realizovat u nás samých a ve svém okolí to dobré. Mně se líbí jak ministranti po svatém přijímání klečí před svatostánkem a modlí se. Je vidět u lidí touha po adoraci a modlitbě. Farníci se sami od sebe starají o církevní budovy. Rodiny jdou společně do kostela. Svatí Cyril a Metoděj se nestěžovali na tehdejší pohanský svět, na podmínky, na lidi, na svůj nelehký život. Šli v Boží přítomnosti a udělali obrovský kus práce na Božím poli. Ať se za nás přimlouvají. Za celou Evropu také.

*P. Ondřej Urbisz  
farář ŘKF Borovany*

## Soud ve Velké Británii nařídil postižené ženě nucený potrat

Britská soudkyně pověřila lékaře, aby provedli potrat těhotné katoličky s vývojovým postižením a afektivní poruchou, a to navzdory námitkám dotyčné ženy i její matky. Žena je těhotná 22 týdnů.

„Jsem si velmi dobře vědoma toho, že když stát nařídí ženě ukončení těhotenství v případě, kdy se zdá, že si to daná žena nepřeje, jedná se o zásadní narušení práv,“ uvedla 21. června ve svém rozsudku soudkyně Nathalie Lievenová z Ochranného soudu. „Musím jednat v jejím nejlepším zájmu, nikoli podle názoru společnosti na ukončení těhotenství,“ vysvětlila Lievenová a prohlásila, že její rozhodnutí je v nejlepším zájmu této ženy.

Ochranný soud řeší případy, při nichž se jedná o osoby, u kterých se posuzuje, zda mají mentální schopnosti rozhodovat se sami za sebe. Žena, jejíž totožnost nelze zveřejnit, byla popsána jako „osoba ve věku mezi 20–30 lety“ a je v péči NHS trust, organizace patřící k Britské národní zdravotní službě.

Lékaři v NHS si přáli ukončit její těhotenství a tvrdili, že kvůli jejím sníženým mentálním schopnostem bude potrat pro tuto ženu méně traumatický, než kdyby porodila, zvláště kdyby dítě bylo poté svěřeno do pěstounské péče. Matka této ženy dala lékařům i soudu jasně najevo, že se hodlá o své vnoučce starat.

Dotyčná těhotná žena má prý mentální schopnosti na úrovni dítěte školního věku. Údajně je katolička a její matka

Nigerijka. Není známo, zda k těhotenství došlo konsenzuálně, a policie prošetřuje okolnosti početí. Matka této ženy, která údajně byla porodní asistentka, u soudu uvedla svůj kategorický nesouhlas s potratem a odvolávala se na svou i dceřinu katolickou víru. Sociální pracovnice, která o ženu pečuje, také nesouhlasí s tím, že by měla být nucena k potratu.

Soudkyně prohlásila, že nevěří, že tato žena chápe, co to znamená mít dítě. „Myslím, že by chtěla mít dítě tak, jako si přeje mít hezkou panenku,“ řekla Lievenová.

Lievenová také uvedla, že nevěří matce těhotné ženy, která již pomáhá s péčí o svou dceru, že by byla schopna zároveň poskytovat péči i vnoučeti. Dovolit, aby se dítě narodilo a potom je odebrat z domova této ženy a umístit je do dětského domova nebo svěřit pěstounům, by bylo proti zájmům této ženy, uzavřela soudkyně.

„Myslím, že by utrpěla větší trauma z toho, že jí bylo dítě odebráno,“ řekla Lievenová, protože „v tom stadiu by se již jednalo o skutečné dítě“.

Lievenová vysvětlila, že ač „je těhotenství (pro tuto ženu) skutečné, nemá dítě mimo své tělo a nemůže se ho dotýkat“.

Lievenová se dříve objevovala u soudu v případech týkajících se potratů jako advokátka. V roce 2011, kdy zastupovala British Pregnancy Advisory Service, organizaci poskytující potraty, tvrdila, že britským ženám by měl být umožněn lékařský potrat u nich doma namísto v nemocnici.



Foto: milli\_lu / Pixabay

O pět let později u soudu prohlásila, že potratový zákon v Severním Irsku porušuje zákon o lidských právech Spojeného království. V roce 2017 řekla, že potratové zákony v Severním Irsku jsou jako mučení a jsou diskriminační.

Neomezené potraty jsou ve Velké Británii legální do 24. týdne těhotenství, poté musí lékaři potvrdit, že potrat je v zájmu zdraví matky.

Statistiky NHS ukazují, že děti narozené ve 24. týdnu mají v průměru 50% naději na přežití, ačkoli tato míra závisí na péči, kterou NHS trust poskytuje. Děti narozené ve 23. týdnu těhotenství v nemocnici University College London Hospitals NHS Foundation Trust v Londýně mají 70% naději na přežití.

CNA

## Kněžství v teologii Josepha Ratzingera – téma příštího setkání žáků emeritního papeže

Tradiční setkání kruhu studentů Josepha Ratzingera (*Ratzinger Schuelerkreis*) se letos sejde na konci září (27. a 28. 9.) a jeho tématem bude kněžství. Novinkou dvou-denního semináře bude jedno veřejné zasedání na téma současných výzev duchovenského stavu. Úvodní pozdrav na něm přednese kardinál Kurt Koch, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů, který se na organizaci setkání podílí.

„Kněžství v teologii Josepha Ratzin-

gera ve světle současné situace,“ tak ní plný titul semináře, jako obvykle zvolený osobně papežem Benediktem. Kardinál Ratzinger se setkával se svými bývalými žáky každoročně více než 30 let, pokaždé nad určeným tématem. Po rezignaci na papežskou službu se těchto seminářů neúčastní, ačkoli se nadále setkává s některými členy „Schuelerkreis“. Vedle přímých Ratzingerových studentů se pravidelných seminářů stále častěji účastní

znalci jeho teologie.

Všeobecné i služební kněžství, proč církev potřebuje kněžství, celibát pro Boží království, podmínky svěcení – to jsou jen některá z témat letošního setkání. Uzavřenou diskusi Ratzingerových žáků bude moderovat otec Vincent Twomey z kongregace verbistů a cisterciácký opat Maximilian Heim, který patří mezi členy „Nového kruhu žáků“.

Vatican News

## SLOVO BISKUPA

## Papež František přijal prezidenta Putina



Vladimír Putin a papež František. Foto: prensalibreonline.com

Papež František dnes přijal Vladimíra Putina, prezidenta Ruské federace. Během čtyřicetiminutového „srdečného“ rozhovoru – jak čteme v oficiálním tiskovém sdělení – „obě strany vyjádřily spokojenost nad vývojem bilaterálních vztahů, posílených dnešním podpisem memoranda o spolupráci mezi vatikánskou pediatrikou klinikou „Bambino Gesù“ a dětskými nemocnicemi v Ruské federaci. Rozhovor se dotkl také některých otázek významných pro život katolické církve v Rusku. Dále se hovořilo o ekologické problematice a o některých tématech současné mezinárodní scény, se zvláštní pozorností k situaci v Sýrii, na Ukrajině a ve Venezuele.“ Tolik oficiální prohlášení Svatého stolce.

Dodejme, že při loučení s papežem Františkem po výměně darů poděkoval Vladimír Putin „za velmi obsažný rozhovor“. Papež věnoval ruskému prezidentovi medaili k výročí konce I. světové války a sérii svých textů: zvláštní výtisk *Poselství* ke světovému dni míru, apoštolskou exhortaci o svatosti *Gaudete et exultate*, exhortaci o mladých lidech *Christus vivit* a konečně text deklarace z Abú Dhabí o lidském bratrství věnovaný dialogu mezi křesťany a muslimy.

Po skončení audience u papeže se ruská delegace v čele s prezidentem Putinem setkala s vatikánským státním sekretářem

kardinálem Pietrem Parolinem a se sekretářem pro vztahy se státy arcibiskupem Paulem Richardem Gallagherem.

Putin navštívil v minulosti Vatikán již pětkrát. Poprvé v roce 2000, kdy v rozhovoru s Janem Pavlem II. (5. června) označil za obzvláště významné posláni Svatého stolce v procesu integrace Východu a Západu. V roce 2003 (5. listopadu) se Putin znovu setkal s Janem Pavlem II. a podle oficiálních zpráv rozmlouvali o situaci katolíků v Rusku, církevní struktuře a jejich vztahy s moskevským patriarchátem. Také Benedikt XVI. přijal jednou Vladimíra Putina (13. března 2007). Kromě obvyklých témat bilaterálních rozhovorů hovořili o problémech extremismu a netolerance. Dvě minulá setkání s papežem Františkem, v letech 2013 (25. listopadu) a 2015 (10. června), se odehrávala ve znamení blízkovýchodních konfliktů a posléze také ukrajinské otázky. Podle oficiálních sdělení papež při prvním z nich vybízel k ukončení násilí, zprostředkování humanitární pomoci obyvatelstvu a hledání mírového řešení konfliktu. V roce 2015, rok po anexi Krymu, papež při dlouhém (50 min) rozhovoru mluvil o naléhavosti nastolení míru jak na Blízkém východě, tak na Ukrajině.

Vatican News

Je vhodné si uvědomit, že v našem praktickém křesťanském životě se často mezi sebou setkávají dva aspekty: vztah s Bohem a vztah s lidmi; jeden individuální a druhý společenský. Nad tím vším panuje ale Boží zákon, zákon toho, kdo nás do tohoto světa povolal. Zřejmě se nebudu mýlit, když budu tvrdit, že v současnosti převažuje individuální až individualistický aspekt: to, co mi vyhovuje, co mi způsobuje (momentálně) potěšení, uspokojení a radost, má bezohledně přednost. Společenský aspekt, na kterém Ježíši velmi záleží, tedy vztah s jinými lidmi, je často u nás ne na druhém, ale až na třetím místě a často se dnes v křesťanském životě nepovažuje až za tak urgentní a důležitý.

A právě v tomto bodě se často dopouštíme chyby. Když se řídíme rozdělujícím principem buď – anebo, a my se tím, žel, i když si to málokdy uvědomujeme, převážně ve shodě s protestantskou etikou ve své každodenní praxi řídíme, tak když si zvolíme individuální aspekt (já a Bůh), tak ten společenský (Bůh, já a bratr) nám z naší možnosti se rozhodnout skoro vypadne, stane se nedůležitý, a když se i plní, tak ne dobrovolně a s radostí.

A to není ve shodě s evangeliem. Kromě Boha na prvním místě máme milovat svého bližního jako sebe sama. To znamená, že nemám milovat sebe sama více ani míň než bližního, ale stejně. Tak nás učí Ježíš, to od nás žádá Bůh... Nemohu milovat buď Boha, nebo bližního, ale i Boha i bližního.

K tomu, abychom to dokázali realizovat, musíme změnit svou optiku. Z rozdělujícího principu vyplývá, že když se rozhodnu pro jedno, to druhé se mi z toho ztratí. Ale evangelijní skutečnost je úplně jiná: s překvapením zjišťujeme, že obětování se pro druhé není popřením individuálního štěstí, ale jeho naplněním. „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.“ (Jan 15, 13) Totiž bez lásky k bližnímu člověk nemůže být šťastný, a to nejen v nebi, ale ani na zemi.

+Ladislav Hučko



Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha řeckokatolické církve



# CELIBÁT NENÍ PROBLÉM, ALE ODPOVĚĎ NA KNĚZE DOPOUŠTĚJÍCÍ SE ZNEUŽÍVÁNÍ

Skutečným problémem je ztráta kultury sexuální zdrženlivosti

„Kdybych měl jednu hodinu na záchranu planety,“ poznamenal údajně Albert Einstein, „věnoval bych 59 minut definování problému a jednu minutu jeho řešení.“

Dnes je již trýznivě zřejmé, že mezi duchovními katolické církve máme problém. Příběhy kněžského sexuálního zneužívání a nedbalosti biskupů se zdají být nekonečné.

Chceme, aby byl tento problém vyřešen, a jsme v pokušení využít k tomu podezřelého, který je nejbliž po ruce. Pro mnohé je tím záluďným podezřelým kněžský celibát. Není těžké pochopit proč. Žijeme v době, ve které doznívá sexuální revoluce, a samotná představa celibátu je mnohými, dokonce i mnoha věřícími, přijímána se skeptickým úsměvem. Tato krize v církvi koneckonců vznikla vinou duchovních, kteří se dopouštěli sexuálních hříchů. Tito kněží jsou celibátní. Problémem tedy musí být celibát.

Stejně jako Einstein však musíme pochopit, jak nesmírně důležité je problém správně definovat. V Einsteinově hypotetickém scénáři by chybná diagnóza pro naši planetu znamenala katastrofu. Avšak v církvi, díky jejíž službě získáváme věčný život, jde ještě o mnohem více.

## Energie, která může explodovat

Ti, kdo s jistotou prohlašují, že tím problémem je celibát, obvykle zastávají nevyslovenou domněnku, že vést naplněný život bez sexuálních vztahů je protimluv a že ve skutečnosti je takový životní styl nezdravý a vede ke zneužívání. Domnívám se, že mnoho lidí vnímá nás, celibátní duchovní, jako tlupu mužů, jimiž lomcuje sexuální energie, která může kdykoli explodovat. A přesto, když náš Pán přikázal celibát těm z jeho učedníků, „kterým je to dáno“ (Mt 19,12), netrval na nesplnitelném požadavku nebo na něčem, co by bránilo citovému nebo duševnímu růstu. Ve skutečnosti velká většina celibátních kněží žije a vždy žila své povolání



Foto: music4life / Pixabay

Mnoho lidí vnímá duchovní jako tlupu mužů, jimiž lomcuje sexuální energie. A přesto, když nás Pán přikázal celibát těm, „kterým je to dáno“, netrval na nesplnitelném požadavku.

radostně a věrně. Každá studie o kněžích, na kterou jsem narazil, naznačuje, že jejich úroveň osobního štěstí a uspokojení z „práce“ je mnohem větší než medián. Je ironické, že dokonce i katolíci, které popuzuje církev obecně, kněží obecně a celibát obecně, téměř vždy připouštějí, že jejich (celibátní) kněz je jiný.

## Skutečný problém: celibát je prožíván špatně

Problémem není celibát; problémem je špatně žitý celibát. Kněžské sexuální zneužívání není způsobeno celibátem o nic víc, než je cizoložství způsobeno manželstvím. V obou případech jde o porušení posvátných slibů, slibů, k nimž nám Pán

zaručil svou pomoc, abychom je mohli věrně dodržovat. Jinak řečeno, když umožníme kněžím manželství, nezamezíme tím sexuálním přestupkům. Manželství žel nejsou skandály cizí. Navíc představa, že když „oženíme“ kněze, vyřešíme tím krizi způsobenou sexuálním zneužíváním, naznačuje poněkud nejasný pohled na manželství a také jistou navítnu ohledně počtu případů sexuálního zneužívání spáchaných osobami žijícími v manželství. Sváté povolání k manželství není lékem na sexuální touhy, jež obecné mínění mylně považuje za nezkratné. Správnou odpovědí není zrušení celibátu, ale požadavek, aby kněží, stejně jako lidé v manželství, žili v souladu s požadavky

jejich povolání.

Celibát jako takový je ve skutečnosti cenný a nenahraditelný dar církvi. Jak před padesáti lety napsal Pavel VI. v *Sacerdotalis Caelibatus*: „Církev střeží po staletí kněžský celibát jako zářivý klenot a zachovává jeho hodnotu nezmenšenou i v naší době, kdy náhled na lidi a stát ve světě prodělal tak hluboké změny.“

Celibát je obvykle definován negativně jako „neženění se“, ale ve skutečnosti je to pozitivní volba, mocný způsob lásky s jednoznačným účelem a jedinečnou otevřeností srdce. Umožňuje knězi žít své duchovní otcovství s mimořádnou silou a účinností. Slovy Druhého vatikánského koncilu je celibát „zdroj duchovní plodnosti ve světě“, který umožňuje kněžím „ve větší šíři přijmout otcovství v Kristu“.

Duchovní prospěšnost kněžského celibátu po staletí obohacuje církev a dokonce i širší kulturu. Kdybychom v okamžiku podrážděnosti celibát zrušili – byť i v dobrém úmyslu –, nejen že bychom tím nevyřešili problém sexuálního zneužívání, ale také bychom připravili budoucí generace o nespočetné milosti duchovního otcovství, které se k nám dostávají prostřednictvím kněžského celibátu.

### Pomohlo by zdobrovolnění celibátu?

Někteří lidé sice připouštějí hodnotu celibátu, nicméně by si přáli, aby byl pro ty, kdo u sebe rozpoznali kněžské povolání, dobrovolný. Ani toto však problém nevyřeší. Koneckonců, je-li příčinou zneužívání celibát, pak řešením není volitelný celibát, ale povinné manželství! Navíc pokud v naší kulturní krajině bude možností manželství duchovních, pak je smutnou realitou to, že kněží, kteří se rozhodnou pro celibát, budou v myslích mnoha lidí podezříváni z nejednoznačné sexuální orientace.

Dále, jelikož biskupské svěcení by zřejmě bylo i nadále omezeno na celibátní kněze, jako je tomu ve východní církvi, rozhodnutí zříci se sňatku (a zůstat tak způsobitelný pro biskupské svěcení) by z těchto důvodů vyvolávalo cynické dohady. Dobrovolný celibát by vedl k dvouступňovému kněžství, v němž by se dařilo na jedné straně průměrnosti a na straně druhé ambiciózním jedincům.



Foto: 21150 / Pixabay

## Sexuální zneužívání není způsobeno celibátem, ale tím, že celibát není žit – či přesněji – že je žit špatně.

I kdyby se podařilo vyhnout se těmto nástrahám, dobrovolný celibát by do cesty těch, kdo v sobě rozpoznali povolání ke kněžství, vneslo zbytečný zmatek. Celibát je nádherný dar církvi i samotnému knězi, ale bezpochyby je to dar, kterému je někdy obtížné porozumět, těžké jej přijmout a obtížné jej žít. Rozněcuje ušlechtilou štedrost v srdci mladého muže, ale stejně jako všechny hluboké lidské lásky i schopnost žít celibát vyžaduje čas, aby mohla dozrát.

Je pravda, že někteří seminaristé by si zvolili celibát, i kdyby byl dobrovolný. Kdo by však mohl pochybovat, že mnozí – kteří by jinak mohli přijmout nádhernou milost celibátu – by prostě předpokládali, že pro ně není vhodný? Kolik milosti celibátu by přišlo na zmar tím, že by pro ty, kdo v sobě rozpoznali kněžské povolání, bylo zbytečně obtížné tento dar přijmout?

Existuje ještě další, mnohem větší potíže s povoláním k dobrovolnému celibátu. Kněžství není postavení, nad kterým by katolická církev měla naprostou kontrolu, protože to v zásadě není její kněžství, nýbrž kněžství Ježíšovo. Jistě, vzhledem k tomu, že existují platně vysvěcení ženatí kněží ve východní církvi a výjimečně i v latinském obřadu, je zřejmé, že celibát není nezbytný k výkonu služebního kněžství. Nicméně je také pravda, že samotné

kněžství, to znamená Kristovo kněžství – na němž mají podíl všichni služební kněží – je celibátní kněžství. Ježíš vykonával svou pozemskou službu jako celibátní kněz a nadále tak činí v nebesích. Celibát je tak pro kněžství čímsi podstatným, i když jej nežije každý vysvěcený kněz.

Otázka kněžského celibátu je tedy jen částečně předmětem obezřetného úsudku církve. Proto je kněžský celibát (či trvalá zdrženlivost) součástí jejího života od apoštolských dob. Samozřejmě proběhl určitý historický vývoj, ale navzdory opakovaným výzvám k opuštění celibátu, jež zaznívaly během staletí, církev vytrvale odmítala tak učinit. Naopak, opakovaně potvrzovala požehnání kněžského celibátu a znovu se zavázala k tomu, že jej bude u svého kněžstva pěstovat ještě hlouběji.

### Sexuální zneužívání je selháním zdrženlivosti a kněžské formace

Tím se dostáváme zpět k identifikaci skutečných problémů, jimž církev dnes čelí v boji s kněžským sexuálním zneužíváním. Sexuální zneužívání není způsobeno celibátem, ale tím, že celibát není žit – či přesněji – že je žit špatně. Jinými slovy řečeno, jedná se o neschopnost kněží žít cudně. Jelikož není důvod domnívat se, že by ženatí kněží byli vůči takovým hříchům imunní, nelze hledat řešení v od-





Foto: \_Alicja\_ / Pixabay

## Žádné zkoumání mravního charakteru a duchovní zralosti, žádné reference, žádná psychologická vyšetření. Přijímali se mnozí, kteří byli psychicky či emocionálně nezralí.

stranění celibátu, ale spíše v požadavku ničeho menšího než je příkladná cudnost všech našich duchovních.

Toto je tedy zdroj našeho problému: po desetiletí bylo příliš mnoho kněží nesprávně vybíráno a formováno k životu v celibátní zdrženlivosti nebo jim bylo umožněno páchat sexuální prohřešky, aniž by se na ně řádně dohlíželo nebo byli vedeni k odpovědnosti. Svědectví kněží formovaných v době po sexuální revoluci – především těch, kteří studovali v semináři v 70. a 80. letech – toto tvrzení plně opodstatňují. Je to smutný příběh, ale na jeho konci je dobrá zpráva.

Po celá léta se překvapivě málo zkoumalo, jací muži podstupují kněžskou formaci. Obvykle dostačovalo projevení akademických schopností a doporučení od duchovního pastýře. Žádné zkoumání mravního charakteru a duchovní zralosti, žádné reference, žádná psychologická vyšetření. Přijímali se mnozí, kteří byli psychicky či emocionálně nezralí.

Navíc církev opakovaně trvala na tom, aby muži s trvalými homosexuálními sklony nebyli přijímáni do semináře (nejnovější oficiální dokument, který se toho týká, byl mimochodem schválen papežem Františkem v roce 2016). Nicméně takoví muži byli do semináře přijímáni ve velkých počtech. Většina kněží s homosexuální orientací se samozřejmě neprovinila sexuálním zneužíváním a žije celibát věrně. Přesto bezpochyby velká většina případů kněžského zneu-

žívání zahrnuje homosexuální zneužívání chlapců a mladých mužů. Jakkoli se nám toto církevní rozhodnutí může zdát kontroverzní, při zpětném pohledu se naprosto jasně ukazuje jeho moudrost. Jeho neuposlechnutí má v posledních několika desetiletích zdrcující důsledky pro život tisíců mladých mužů.

Po jejich přijetí do semináře celkový obrázek nevypadal o mnoho lépe. Formace k celibátní čistotě byla mírně řečeno nedostatečná. Cvičení pro vnitřní život a askezi potřebná k udržení zdravé cudnosti nebyla příliš vštěpována. Mnozí muži byli dokonce vysvěceni s falešnou představou, posilovanou jejich seminářem, že požadavek celibátu bude brzy zrušen. V některých seminářích zvrácená kultura sexuální volnosti mezi seminariсты a dokonce i mezi vyučujícími poškodila zranitelné mladé muže nebo znechutila a vyhnala ty, kteří usilovali o ctnost.

Aby toho nebylo málo, v mnoha seminářích bujel teologický nesouhlas s církevní naukou a liturgické experimentování, což vedlo k pokryteckým dvojím standardům, které si tito muži odnášeli do svého kněžství. Intelektuální nevěra má vždy za následek nevěru morální. Pokud mohu arogantně ohýbat učení církve podle svých vlastních názorů, preferencí a rozmarů, proč by se tato arogance měla omezovat pouze na dogmatické záležitosti a liturgické předpisy? Proč ne také na mravní zásady? Toto odchylení od oficiální nauky, jež bylo po

desetiletí pěstováno na teologických fakultách, si vybírá na církvi ničivou daň, nejen v podobě věroučného a liturgického zmatení, ale také, jak se domnívám, v podobě sexuálního zneužívání.

### Neschopnost biskupů vést kněze k zodpovědnosti

A konečně, není žádným překvapením, že po vysvěcení někteří kněží, kteří vyrůstali v tomto ovzduší laxní licoměrnosti, nedrželi své sliby. A jen zřídka byli nějakým smysluplným způsobem svými nadřízenými napomínáni. Někteří byli opakovaně překládáni na nové působiště; téměř žádný z nich nebyl propuštěn z kněžské služby. Plný rozsah zkaženosti kněží byl pro biskupy bolestně nepřijemný, a v důsledku toho se objevila kultura přísného utajování, která nyní vychází na světlo.

Tento nepořádek má bezpochyby mnoho důvodů. Obecně to byla doba společenských otřesů, která rovněž přispěla k nejistotě a neklidu v církvi. Mnozí kněží si nebyli jisti, na kterou stranu se přidat. Jejich autorita a jejich kněžství – a v jistém smyslu i jejich samotné mužství – byly postupně podkopávány nejrůznějšími podezřeními ze strany tolik převládající kultury. Někteří kněží se sklonili před nespoutaným duchem doby a mnozí biskupové ztratili nervy a sebevědomí. Ten Zlý stupňoval svou válku proti lidské osobě v její sexuální identitě, a jeho velkolepé a úspěšné tažení za pomoci lži pokračuje s nezmenšenou intenzitou do dnešních dní.

Možná tohle všechno mnohé jinak dobré biskupy prostě převálcovalo. Nevím. Nicméně dnes bez jakýchkoli pochybností víme, že kněží nebyli vedeni k zodpovědnosti a až příliš často jim bylo umožňováno zvráceně jednat s lidmi v otázkách věrouky, liturgie a dokonce i sexuality. Úsilí o osobní prospěch až příliš často získávalo navrch nad čestností.

### Semena obnovy: cudnost

Toto jsou tedy některé ze zdrojů současné kněžské necudnosti. Ale to ještě není konec příběhu. Dokonce i v letech největšího zmatení Duch svatý zasíval semena obnovy, která dnes přinášejí úžasné ovoce. Mnozí seminaristé, kněží a biskupové navzdory všemu zůstali věrni i v průběhu

## Kritéria pro přijetí se ve většině seminářů výrazně zpřísnila a kvalita formace se dramaticky zlepšila.

oněch pochmurných desetiletí a dnes děkujeme Bohu za jejich hrdinské svědectví.

Pak přišel dlouhý pontifikát sv. Jana Pavla II. Z mnoha jeho reforem je patrně nejdůležitější – ač zřídka bývá jako taková uznáváno – vydání zásadního dokumentu z roku 1992 Pastores Dabo Vobis, v němž nabídl povzbuzující a pozitivní portrét kněžství a seminární formace.

V následujících letech byla zaváděna nerovnoměrně po celém světě, ale vzestupný trend v kvalitě formace byl nezpochybnitelný. Kritéria pro přijetí se ve většině seminářů výrazně zpřísnila a kvalita formace se dramaticky zlepšila. Ač si to spousta lidí plně neuvědomuje, tato reforma duchovenstva začala před více než dvěma desetiletími.

Řešení problému kněžského sexuálního zneužívání v první řadě znamená, že se pevně přikloníme k prosté věrnosti našemu vlastnímu povolání. Nejlepší reakcí kněží i laiků na ničivá odhalení kněžského zneužívání je pevné rozhodnutí, že sami porosteme ve věrnosti a svatosti. Nový rozkvet cudnosti, obzvláště mezi mladými katolíky, udělá v budoucnu pro posílení kněžského celibátu více než jakýkoli oficiální program nebo iniciativa.

### Povolání ke kněžskému otcovství

Pro ty, kdo podporují kněžská povolání a formují seminaristy, kultivování věrnosti znamená pomáhat jim pochopit jejich povolání k celibátu ve světle duchovního otcovství. Kandidáti by si proto měli být jisti svou mužskou identitou a pociťovat normální, zdravou touhu po manželství a otcovství, mít zralou schopnost vzdát se těchto velkých dober pro to, aby se mohli zaměřit na nadpřirozené otcovství, a mít či projevat lidské vlastnosti a ctnosti těch nejlepších přirozených otců. Během formace by jim mělo být vštípeno zralé a mužné duchovní otcovství, porozumění daru celibátu a schopnost žít klidně a věrohodně v souladu se svým povoláním.

Po vysvěcení by kněží měli dodržovat nevyšší standardy cudnosti. Prohřeš-

ky by měly být řešeny důsledně, rychle a spravedlivě, s vážností, která odpovídá závažnému narušení důvěry vůči duchovní rodině. Cudnost – klidná, hluboká a radostná – ve službě kněžského otcovství je bezpochyby cestou ke skutečné reformě kněžství.

Ti, kdo se domnívají, že celibát je příčinou kněžského sexuálního zneužívání, se stejně jako my ostatní prostě snaží zabránit tomu, aby k tomuto strašlivému zneužívání docházelo znovu. Ale Einstein měl pravdu. Musíme věnovat dostatečně dlouhou dobu rozpoznání skutečného problému. Skutečným problémem není to, že svévolní kněží nejsou ženatí. Problémem je to, že jsou nevěrní. Dekadentní životní styl kněžstva, který vedl k jejich nevěrnosti, je pravým opakem láskyplného a velkorysého duchovního otcovství, kvůli němuž byl celibát právem nařízen.

Středověcí lékaři, ač měli ty nejlepší úmysly, často léčili nemoci tak, že pacientům odčerpávali krev, a nevědomky je tak připravovali o ty živiny, které nutně potřebovali, aby se mohli cítit lépe. Stejně tak ti, kdo chtějí léčit nemoc sexuálního zneužívání v církvi odčerpáním milosti celibátu, jen velmi málo napomohou k vyléčení této choroby, a navíc zbaví tělo Kristovo duchovní výživy, kterou potřebuje ke svému uzdravení.

Chceme-li vyřešit problém kněžského sexuálního zneužívání, měli bychom začít tím, že budeme od našich kněží očekávat stejnou věrnost, jakou očekáváme od kohokoli jiného, a vyzývat je, aby prostřednictvím daru celibátu přijali požehnání kněžského otcovství, které nyní potřebujeme více než kdy dřív.



Carter Griffin  
First Things  
Přeložil Pavel Štíčka

Fr. Carter Griffin, prorektor semináře sv. Jana Pavla II. ve Washingtonu, autor knihy *Why Celibacy?*

## TRADICE OTCŮ

### Z traktátu „O Trojici“ od Didyma Alexandrijského: Duch Svatý nás obnovuje křtem

Ve křtu z nás Duch Svatý činí nové lidi; ten Duch, který je Bůh, spolu s Otcem a Synem. Ze stavu znetvoření nás přivádí zpět do krásy a naplňuje nás svou milostí, takže by v nás už neměl být žádný prostor pro něco nežádoucího. Vysvobozuje nás z hříchu a smrti, a z lidí pozemských, to znamená z prachu a popela nás činí lidem duchovním, účastníky Boží slávy, syny a dědici Boha Otce podobnými Synu, jeho spoludědici a bratry, kteří s ním mají být oslaveni a spolu s ním mají vládnout. Místo země nám znovu daruje nebe, velkodušně nám nabízí ráj, prokazuje nám větší čest než andělům, svatým proudem křtu hasí mocné plameny neuhasitelného ohně pekelného.

Dvakrát je člověk počat: poprvé z lidského těla, podruhé ze Svatého Ducha. Náležitě nás o obojím početí poučili svatopisci a já si je dovolím ocitovat.

Tak učí Jan: *A všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.*

Říká, že všichni, kdo uvěřili v Krista, dostali schopnost být Božími dětmi, to jest dětmi Svatého Ducha, takže získávají přibuzenství s Bohem. A aby dal jasně najevo, že onou plodivou silou Boží je Duch Svatý, vkládá Jan navíc do úst Kristových slova: *Amen, amen, pravím ti: Jestliže se nenarodí někdo z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království.*

Skrze službu kněží se naše viditelné tělo viditelně rodí z křestního pramene, skrze službu andělů Boží Duch, jakýmkoli poznáním nepostižitelný, duchovně noří naše tělo i duši do sebe samého a rodí nás k novému životu.

A hle, v souhlasu s tímto výrokem o zrození z vody a Ducha říká v evangeliu Jan Křtitel o Kristu: *On vás bude křtít Duchem Svatým a ohněm.* Protože je člověk hliněná nádoba, musí ho nejprve očistit voda a pak zpevnit a zdokonalit duchovní oheň. Neboť Bůh je oheň šířící, a tak člověk potřebuje Svatého Ducha, který ho zdokonalí a dá mu nový život. Duchovní oheň totiž působí i jako očistná lázeň a duchovní voda má také přetavující sílu ohně.

# SVATOST – VLASTNOST CHARAKTERNÍHO ČLOVĚKA

Představujeme 28 vlastností (ctností), kterými je budován dobrý lidský charakter, jak je přednášel pro mladé v Univerzitním pastoračním centru v Bratislavě kněz P. Milan Bubák SVD.

V jedné ruské obci žil kdysi dávno jeden rabín, který měl pověst mimořádné svatosti. Bylo v něm krom toho něco zvláštního, co si obyvatelé dědiny neuměli vysvětlit. Vždy v pátek ráno ze vsi zmizel. Přestože si jej vážili, jeho zmizení si mezi sebou vysvětlovali dost půvabně (hezoučky, naivně, zvláštně). Na základě své jednoduché víry a upřímného a pokorného vztahu k rabínovi došli k závěru, že v čase nepřítomnosti v obci jejich rabín vystupuje do nebe a hovoří tam s Bohem.

Jednou přišel do vsi na návštěvu neznámý člověk. Když slyšel příběh o rabínovi a jeho pátečním mizení, byl dost skeptický. Zbožná legenda, kterou mezi sebou obyvatelé dědiny šířili o rabínově mizení, se mu zdála nepravděpodobná. Umínil si, že celou záležitost prozkoumá. Rozhodl se, že toho muže s pověstí svatosti bude sledovat a tak si sám opatří důkazy z první ruky a s jejich pomocí odhalí pravdu. Jednoho pátečního rána dorazí k rabínovu domu. Tajně jej pozoruje. Vidí, jak vstává a potom se modlí. Když se domodlí, obleče si selský šat. Pak si muž všimne, že rabín bere do ruky sekeru a odchází do lesa. Stále jej tajně sleduje. V lese se rabín dá do kácení stromu. Strom padne, je osekán, rabín jej rozřeže na polena. Ta sváže. Tolik, kolik zvládne, naloží na sebe a vydá se na cestu z lesa. Jde zpět k obci. Muž vidí, jak rabín přijde k jedné chatrči, která se nachází v nejchudší části vsi. Tam, v dřevěném obydlí, žije jedna stará žena s velmi nemocným synem. Rabín jim nechá dřevo, které stačí asi tak na jeden týden. Když dokončí tento skutek lásky, vrátí se do domů.

Všechno to neznámý muž vidí. Je dojatý a přemůže jej velký obdiv k rabínovi. Rozhodne se, že v dědině zůstane a požádá rabína, aby ho přijal jako učedníka. Když potom znovu uslyší některého vesničana říkat, že „v pátek náš rabín vždy



Foto: Free-Photos / Pixabay

Někteří by možná dali před rabínem přednost raději nějakému realistickému sociálnímu pracovníkovi či humanitárnímu vědci, anebo ikony bourajícímu politikovi nebo třeba liberálnímu knězi. Takovému člověku by unikla podstata.

vystupuje do nebe“, klidně vždy přidá: „jestli ne ještě výš“.

## Vypěstovat si smysl pro hodnotu svatosti

Nositel Nobelovy ceny Saul Bellow jednou poznamenal, že přežití židovské kultury by nebylo možné bez příběhů, které dávaly pointu a cíl židovským morálními tradicím. „Jestli ne ještě výš“, je dobrým příkladem příběhu, který předává lidem mravní poselství, které by mělo být zcela jasné na první poslech. Samozřejmě krom případu, že by člověk, který poslouchá, neměl vypěstovaný smysl pro hodnotu svatosti. Takový člověk by namísto úcty vůči rabínovi jej mohl například začít kritizovat za ekologickou necitlivost ke stromům v lese, které kaž-

dý týden kácí, anebo za to, že se nesnažil umístit starou ženu do starobince a jejího syna do nemocnice, kde by se mohl léčit; anebo za to, že zneužíval naivitu spoluobčanů, když je nechal v nevědomosti o tom, kam chodí každý pátek. Tak jim umožnil, aby ho ctili jako světce. Někteří by možná dali před rabínem přednost raději nějakému realistickému (skutečnému) sociálnímu pracovníkovi či humanitárnímu vědci, anebo ikony bourajícímu politikovi nebo třeba liberálnímu knězi. Takovému člověku by unikla podstata. Příběh říká prostě toto: „Zde je dobrý člověk. Je skromný a laskavý, milosrdný a pokorný. Je velkodušný (velkorýsý) k chudým a soucitný k slabým. Chceme být jako on! Chceme se stát svatějšími, protože svatost je krásná vlastnost.“





Franz Werfel. Foto: austria-forum.org

**Když se mu podaří ze zoufalé situace vyběhnout a dorazit k bezpečí amerických břehů, zanechá na čas všech svých povinností a úkolů a bude „zpívat“, tak jak jen to bude možné, *Píseň o Bernadettě*.**

Vidět svatost tam, kde existuje, znamená být svědkem posvátné skutečnosti. Jedním z takových svědků byl i spisovatel Franz Werfel, který byl podobně jako Bellow žid. Patřil mezi miliony lidí bez domova během německé okupace Francie roku 1940. Přesto našel důvod, jak sám říká „zaměřit pozornost“, dokonce v éře nelidskosti, na „tajemství Boha a svatost člověka“.

### **Svoboda nebo smrt?**

Werfel byl význačným kritikem nacistického režimu a dostal se za to na seznam kandidátů smrti. Dokonce se stalo, že britské rádio, ač omylem, oznámilo, že Werfela zavraždili nacionální socialisté. Na útěku on i jeho manželka našli útočiště v Lurdech, kde se téměř před sto lety zjevila prostému děvčátku Bernadettě Soubirousové Maria, Matka Boží,

kteřá se nazvala „Neposkvrněné početí“. Werfelovi se skrývali v tomto historickém městečku několik týdnů. Každý den se probouzeli s otázkou, zda do západu slunce budou již svobodní anebo se naopak stanou vězni, odsouzenými k smrti.

Během té strašné doby se Werfel seznámil s příběhem o zjeveních a se zprávami o uzdraveních a milostech, které se v Lurdech odehrály. Jednoho dne, když už byl s nervy na dně, učinil slib: Když se mu podaří ze zoufalé situace vyběhnout a dorazit k bezpečí amerických břehů, zanechá na čas všech svých povinností a úkolů a bude „zpívat“, tak jak jen to bude možné, *Píseň o Bernadettě*.

Svůj slib dodržel. Jeho *Píseň o Bernadettě* získala ocenění kritiků a stala se ve své době jednou z nejčtenějších knih. Na seznamu bestsellerů časopisu *The New York Times* byla 24 týdnů. Byla přeložena

do mnoha jazyků a její filmová podoba z roku 1943 získala čtyři ceny Filmové akademie, jednu z nich představitelka Bernadetty Jenifer Jones. Touto knihou udělal Werfel víc, než jen splnil slib. Stal se jedním z článků řetězu tradice svého lidu, která spočívala v tom, že lidé ohlašovali slávu Boží tím, že měli vizi svatosti lidí.

### **KOMENTÁŘ**

Svatost je formou integrity. Od běžného chápání integrity se trochu liší. Integrita, jak jsme si říkali, když jsme o této ctnosti uvažovali, je ucelenost. Je to opak roztržitosti. Člověk integrity se snaží, aby jeho charakter byl ve shodě s jeho slovy a skutky, mezi tím, v co věří, a tím, co praktikuje. Aby nic v jeho životě, žádná část jeho charakteru, nesabotovala snahy celku. Integrita, samozřejmě ve smyslu dokonalosti, předpokládá moc a pomoc od Boha. Je ctností, která je výsledkem disciplíny člověka a jeho snahy života v pravdě.

Avšak svatost je integrita vyššího řádu. Svatost předpokládá jednotu s Bohem. Je totálně zaměřena na Boha a není pro ni nic důležitějšího, než jednotu s Bohem: v myšlenkách, touhách, snahách. Svatost od člověka vyžaduje, aby se totálně podřídil Bohu, jeho podstatě a vůli.

Proto nejlepším vyjádřením motta člověka snažícího se o svatost je slovo „sebekapitulace“. Postoj kapitulace před Bohem a úplné odevzdání se Bohu je často výsledkem dlouhé cesty, náročné pouti. Na začátku je touha po růstu. Pak je snaha o růst. Člověk má své představy a snaží se je uskutečnit. Dá se na disciplínu. Do procesu zapojí vůli. Ta po čase přinese ovoce. Člověk přesto může dojít k překvapujícímu zjištění, že to, čeho dosahuje, nemusí být to, co mu nejvíc prospívá. Také že ne vše, po čem touží, se mu skutečně daří získat. Člověk se tak může dostat do stavu, kdy se začne uprostřed úspěchu cítit, že je vnitřně vyprázdněný či dokonce frustrovaný.

### **Jiný tě opáše a povede, kam nechceš**

Jestliže je moudrý a otevřený Bohu, na základě takové zkušenosti může dojít k závěru, že dosáhl velké věci, ale to není



Foto: Casey Horner / Unsplash

## Svatost je nádherná sama o sobě, přirozeně a bez fanfár. Co je krásné, prostě krásné je.

ono, co by jej spojilo s podstatou a pramenem jeho existence: s Bohem. A jestli v moudrosti roste, postupně doroste ke kapitulaci před vlastními plány a jeho jediným cílem se stane hledání a plnění Boží vůle. V dějinách křesťanské spirituality máme mnoho příkladů tohoto postupu. Kdybychom měli být přesní, každý jednotlivý světec, následovník Ježíše Krista, šel touto cestou. Ještě před Kristovým narozením to byly velké postavy dějin víry: Abrahám, Mojžíš, proroci... V dějinách křesťanství to byli Maria, Matka Ježíšova, Josef, její ženich, apoštolové a po nich celá plejáda hledajících a plnících Boží vůli. Snad nejkrásnějším textem pro člověka hledajícího svatost je výrok Ježíšův na adresu apoštola Petra, který čteme u evangelisty Jana: „Věřu, věru, říkám ti: Kdy jsi byl mladý, sám ses opásal a chodil, kde ůs chtěl. Ale až zestárneš, pozdvihneš ruce, jiný tě opásá (opáše) a povede, kam nechceš.“ (Jn. 21,18) Toto je nejvyšším ideálem svatosti hledajících: pozdvihnout ruce, nechat se opásat (áva)t Bohem (nebo lidmi) a vést tam, kam by člověk nejraději nešel.

Pro Tomáše Akvinského svatost znamená dvě věci. První se týká „čistoty“. Význam tohoto slova nese v sobě i řecké slovo *hagios*, které znamená „nezašpině-

ný“. Nemůžeme však být čistí, když nejsme spojeni s Bohem. Proto se člověk, který chce být čistý, bude snažit o nepřetržité spojení s Bohem, tj. bude se snažit mít s Bohem vztah blízkosti a intimity. To je důležité, protože se lidská mysl nepřetržitým kontaktem s nízkými věcmi často znečišťuje.

Druhá věc se podle Akvinského týká tzv. „pevnosti“. Jde o pevnost člověka při zacílení na Boha, v jeho loajalitě a věrnosti Bohu, který je proň počátkem a cílem. Jde o smysl, který jsme popsali výše: zkoumání (hledání) a snaha o maximální plnění Boží vůle.

Svatost je záležitost prvotní, prapůvodní, originální. Svatost je stav, v jakém jsme vyšli z rukou Božích, neboť náš Tvůrce, Bůh, je svatý. Svatost Boha předchází všechny formy nesvatosti, přesně tak jako nevinnost jde před vinou anebo jako stvoření přišlo před pádem. Proto je pro člověka nerozumné zůstat nesvatým, protože by to bylo odmítnutí jeho původního, prvotního stavu. Ač je svatost věcí původní, není náročná. Nespočívá totiž v tom, že bychom měli dělat nějaké hrdinské nebo mimořádné skutky, ale v tom, že vše budeme dělat s čistým srdcem. „Ne všechno vysoké je svaté, ani každá sladkost dobrá,“ říká básník

Coventry Patmore (1823–1896). Svatost je jako bílé prádlo. Jakmile původně bílé prádlo není bílé nebo se zašpinilo, neznamená to, že špína je jeho stav. Jeho původní stav je bělost. Původní stav se získá tím, že se zašpiněné prádlo vypere.

### Prostě je to krásné

Svatost je nádherná sama o sobě, přirozeně a bez fanfár. Co je krásné, prostě krásné je. Maják na pobřeží netroubí, aby zaměřil na sebe pozornost, ani nepořádá ohňostroj, nestřílí z děla, aby upozornil na svou přítomnost. Prostě svítí. Svatost je hluboce a mocně sebekomunikující. To je důvod, proč Pascal vykřikl: „Klidná, tichá krása svatého života je ‚nejnakažlivější věc‘ na světě, podobná pouze moci Ducha Božího.“ Jistě může vzbuzovat u někoho obdiv, u někoho žárlivost, většinou asi i hněv (vzteky) a nepřátelství. Proto je tolik svatých mučedníků. Někdo bude po svatosti toužit na základě nenápadného a „nakažlivého“ svědectví svatosti svatých, jiní se mu budou vysmívat.

Myšlenky okolo svatosti nenajdeme jen v křesťanství nebo židovství, ale i v pohanství. Podívejme se například, co říká o svatosti dávný filosof Sokrates. I podle něj je prvotním zdrojem svatosti božstvo. V rozhovoru, který měl s jedním nafoukaným teologem, klade jednu z nezákladnějších a nejdůležitějších otázek, kterou kdy ústa filosofa vyslovila: „Je to, co je svaté, svaté proto, že to bohové schvalují nebo to bohové schvalují, protože je to svaté?“ Jeho společník, který sám sebe nevědomky postavil nad (před) bohy, nepochopil úžasné důsledky této otázky a proto odešel neosvícen.

Sokrates chce v tomto výroku zaměřit naši pozornost nejen na to, že je svatost absolutně prvořadá ctnost, že je přede vším, ale i na to, že svatost je otázka zcela fundamentální a není jen důsledkem něčího schválení. To je podle něj důvod, proč bohové milují svatost: proto, že je svatá. Toto přisuzuje svatosti prioritní postavení, terén, nad který už nejde jít. Je tu svatost a ta vyžaduje lásku, uznání a čest.

To je na pohana velmi zajímavé uvažování, do kterého má přemýšlení, ale hlavně praxe moderního člověka, na





Foto: Josh Appel / Unsplash

Nejkrásnějším textem pro člověka hledajícího svatost je výrok Ježíšův, který čteme u evangelisty Jana: „Kdy jsi byl mladý, sám ses opásal a chodil, kde s chtěl. Ale až zestárneš, pozdvihneš ruce, jiný tě opásá a povede, kam nechceš.“

míle daleko. Jednou z nejnešťastnějších charakteristik našeho moderního světa je odmítnutí Boha a na jeho trůn usazení člověka. A člověk, který si uzurpoval Boží trůn pro sebe, pak si také definuje vlastní svatost. Zastíněním (odsunutím, odstrčením) Boha a úpadkem náboženství už lidé nepřijímají skutečnost, že věčným a nevysychajícím pramenem moudrosti a dobra je Bůh a jen On je pak mírou a smyslem každé svatosti.

### Každý je volán k ideálu

Svatost je dnešnímu člověku k smíchu. Postmoderní doba, ve které žijeme, dokázala kromě jiného převrátit hodnoty vzhůru nohama. Svaté prohlásit za hloupost a špinavé za ideál. V příběhu

o vzkříšení Lazara (Jn 11,1–45) je zmínka, že se mrtvý Lazar v hrobě už rozkládá. Ale Ježíš jej z rozkladu přivedl znovu k životu, k integritě a svatosti. Postmoderní člověk by to udělal jinak. Prohlásil by zápach za vůni, čich toho, kdo by tuto vůni nazval zápachem, by nazval nemocným a rozklad mrtvol by se mu stal chválou a pýchou. Takové ideály nám předvádějí současná media. Narušení lidé se vynořují ze svých „hrobů“ a „žump“ a předvádějí nám novou verzi svatosti. A ti, kteří trvají na původní verzi, že totiž špína je špína a zápach je zápach, se dostávají pod palbu kritiky, výsměchu a zlostných výpadů. Za všechny uvádím citát z časopisu *Domino fórum*, který píše o epidemii AIDS v článku

„Kdo ještě má strach z HIV“. Na závěr Stanislav Gilan, autor článku, útočí na církev, která trvá na tom, že jediným prostředkem proti podobným epidemiím je sexuální zdrženlivost. Píše: „Bajky o věrnosti, o sexuální zdrženlivosti, nesmyslné ideologicky podložené požadavky, zákaz antikoncepce, jmenovitě kondomů, vedou přímo k rozšiřování infekce a měly by být hodnoceny jako trestný čin.“ Hle, toto je moderní verze svatosti. Je naléhavé (potřebné, nutné) samozřejmě říci, že náboženství pracuje s ideálem, nikoli s realitou. Jinými slovy: každý z nás je volán k ideálu, který ještě nemáme, ale jež uznáváme a k němuž se chceme přibližovat. V tomto smyslu musíme chápat i pozvání Ježíšovo: „Buďte dokonalí, jak dokonalý je váš nebeský Otec!“ (Mt 5,48) Dokonalost nebeského Otce je náš ideál, který nevlastníme a sotva někdy budeme. Je to však náš ideál, kterému se můžeme i za cenu pádů den co den přibližovat. Proto, kvůli pádům, stojí vedle volání k ideálu také volání k pokání. Potřebujeme pokání, které je povstáním z pádu a novým vykročením k ideálu. Ideály, i když je v životě nemáme, musíme mít, nebo se budeme topit ve výkalech vlastní špíny, kterou jsme si sami definovali (pořídili, vybrali); nebo nám je stanovil (předepsal, předložil) někdo jiný jako krásu, svatost, cíl, svobodu, pravdivost.

Svatost patří především Bohu. Aťsi člověk má jakoukoli úroveň svatosti, ona nepramení v něm, ale je výsledkem spojení s Bohem. Svatost není klam. Je to objektivní skutečnost, viditelná v životě toho, kdo vyzařuje lásku Boží.

*Jak se díváš na svatost? Je pro tebe hodnotou? Vnímáš její cenu?*

*Jak hodnotíš myšlenku, že svatost je úplné spojení s Bohem a touha plnit jen a jen jeho vůli? Co ti říká myšlenka “sebekapitulace”? Jakou s ní máš zkušenost?*

*Jsi v životě na cestě ke svatosti nebo naopak na cestě od ní?*

Přeložila Sylva Bernardová

Zpracováno podle DeMarco, Donald.

*The Heart of Virtue: Lessons from Life and Literature Illustrating the Beauty and Value of Moral Character.* San Francisco: Ignatius Press, 1996.



# MÝTY O FRAKCÍCH V EVROPSKÉM PARLAMENTU

David Petrla publikoval v RCM 10/2019 článek *Do Evroparlamentu nevolíme strany, ale frakce. Má smysl jít k volbám? Považuji za nutné čtenáře RCM informovat o mnohých nesmyslech, omylech a nepřesnostech, které se v tomto článku objevily.*



Foto: ChequeredInk / Pixabay

Vzhledem k tomu, že poslanci v EP jsou zastoupeni proporcčně, bylo by možné menší státy lehce přehlasovat. Proto v Evropské radě má každý stát jeden hlas, ať má dva nebo osmdesát milionů občanů.

Rozdíl mezi Parlamentem ČR a Evropským parlamentem je zjevný. Nejen dvoukomorovost a role prezidenta. Vzhledem k tomu, že poslanci v EP jsou zastoupeni proporcčně, bylo by možné menší státy lehce přehlasovat. Proto v Evropské radě má každý stát jeden hlas, ať má dva nebo osmdesát milionů občanů. Každopádně je evidentní, že role parlamentu poroste. To je věc institucionální, ale problém Petrolových tvrzení je jinde.

Evropský parlament má možnost složení Komise skutečně ovlivnit, jen připomeňme na progresivistickou hysterii, která stála místo komisaře katolíka Rocca Buttiglioneho. Zcela nesmyslné je pak tvrzení, že: „Frakce je pro europoslance všechno. Politiku EP určuje vedení frakcí. Až půjdete k volbám, zapomeňte na to, jakou českou stranu volíte, to jsou

mimikry. Záleží jen na tom, jakou volíte evropskou frakci.“ Toto teze je zcela vadná a nevím, jak na ní autor přišel. Pět let jsem jezdil na zasedání Evropské lidové strany, summitu lídrů. Hlasování uvnitř frakce je často nejednotné, nikoli zřídka a to nejen u národních klubů (rozdílné hlasování např. KDU–ČSL a TOP09/STAN), ale i uvnitř stran jako takových. Věřte, že debaty lídrů např. mezi D. Tuskem, A. Merkelovou, V. Orbánem, S. Kurzem a dalšími, kterých jsem se u jednoho stolu aktivně účastnil snad třicetkrát, rozhodně nekončily tím,

že Manfred Weber jako předseda frakce dostal noty, jak všichni budou v EP hlasovat. To je, prosím, naprostá hloupost. Rozdíl, mezi Jean–Claude Junckerem a Manfredem Weberem (znám oba osobně mnoho let) je opravdu velký a není to jen vztahem k alkoholu. Jean–Claude Juncker byl jednání účasten téměř vždy a nikdy opilý nebyl. Navíc tato poznámka byla trapná asi na úrovni urážek Miloše Zemana jako notorického opilce. Když dojde argument, útočí se *ad hominem*. Pro zajímavost KDU–ČSL J. C. Junckera vyzvala ke zvážení rezignace. M. Weber je konzervativní bavorský katolík z CSU a má dlouhodobě zřetelně jiný postoje než liberální křídlo EPP. I proto měl podporu při volbě lídra EPP pro volby do Evropského parlamentu např. od maďarského FIDESZ.

Naprostou lží pak je tvrzení, že „EPP chce EU, jaká je dnes, jenom s přísnou cenzurou, podporou migrace, bez elektráren a benzínových aut“. KDU–ČSL, a nejen sama, chce změny EU a hlasovali jsme např. proti povinným kvótám. Kdyby to bylo tak, jak tvrdí autor, tak by v EPP asi nebyl Viktor Orbán a jeho FIDESZ a nestál o to, v ní zůstat, v čemž jsme mu jako KDU–ČSL hodně pomohli. O tom svědčí jeho osobní dopis, kterým mi poděkoval za podporu mojím i KDU–ČSL.

Pokud vidí autor šanci ve frakci Evropská aliance pro lidi a národy, která má zahrnout evropské euroskeptické strany, jako je AfD, Lega Nord, PiS, Front national a další, k nimž míří SPD, pak si řekněme, že např. Okamurovou SPD neu-

**Musím dodat, že to byli poslanci Okamurovy SPD, kteří podpořili bolševický návrh na zdanění „církevních restitucí“ v českém parlamentu.**



Foto: Raivis Razgals / Unsplash

Naprostou lží pak je tvrzení, že „EPP chce EU, jaká je dnes, jenom s přísnou cenzurou, podporou migrace, bez elektráren a benzínových aut“.

stále vyzdvihoval Matteo Salvini z Ligy nám chce dovážet migranty na základě povinných kvót, které prosazuje. Tudíž by logikou pana Petrly volba SPD znamenala povinný dovoz italských běženců. K tomu musím dodat, že to byli poslanci Okamurovy SPD, kteří podpořili

bolševický návrh na zdanění „církvních restitucí“ v českém parlamentu, což by je z uvažované volby katolíky mělo jako nepřátele církve definitivně diskvalifikovat v jakémkoli typu voleb.

Jsem rád, že autor zmínil aktivitu poslance KDU–ČSL Tomáše Zdechovského,

který ukázal, že mnohého lze opravdu dosáhnout.

EU je dle Petrly „byrokraticko–lobbistická struktura (a co jiného je tedy národní stát?) řízena několika desítkami lidí, z čehož asi deset je volených“. Volených je samozřejmě daleko více. Často opakovaná lež, že v Evropské komisi jsou nikým nevolení úředníci, by znamenala, že to samé je u nás i vláda. Což je vskutku směšné.

Posílení vlivu poslanců Evropského parlamentu je na pořadu dne. Proto, aby EU byla lepší a akceschopnější. Platí zde parafráze výroku TGM o demokracii. Má-li EU chyby, odstraňme tyto chyby, nikoli EU.



Pavel Bělobrádek

*Pavel Bělobrádek, poslanec, bývalý místopředseda vlády a dlouholetý člen summitu lídrů EPP*

## Vydávat svědectví: NEBYLO NIKOHO, KDO BY MĚ VEDL K BOHU

Pokřtěna jsem byla jako miminko. Tím však moje náboženské vzdělání skončilo. V dospívání mě začaly otázky po Bohu a Pravdě zajímat a přitahovat. Četla jsem evangelia, ale v mém okolí nebyl nikdo, kdo by mě k Bohu vedl. A tak jsem se krátce po Sametové revoluci díky množství literatury, která tehdy začala vycházet, stala náboženským samoukem. To už jsem si přála, aby Bůh existoval. Svět bez něj mi připadal nespravedlivý, krutý a nesmyslný. Pročítala jsem učení různých světových náboženství a postupně se oklikou dostala ke křesťanství. Velmi mě zasáhly životopisy Terezie z Avily a Terezie z Lisieux. Za velkou Boží milost považuji vysílání rádia Proglas a TV Noe. Prostřednictvím těchto médií jsem se trochu dovzdělala v katolické nauce, seznámila se s úžasnou stavbou katolické církve, poznala množství fascinujících křesťanských osobností a skvělého papeže Františka. Velkým požehnáním pro mě byla účast v kurzech Alfa, kde jsem se kromě zajímavých přednášek setkala se společenstvím aktivně žijících křesťanů, kteří jsou ochotni pro Pána nasadit svůj



Foto: Stanislav Pospíšil / Člověk a víra

čas a síly. Po roční přípravě jsem o Velikonocích přistoupila ke svátosti smíření a přijala eucharistii. Byly to nejkrásnější Velikonoce v mém životě. Nyní se připravuji k biřmování.

Milena

**Milí čtenáři, chceme vás požádat o krátká osobní svědectví a příběhy z vašeho života. Napište nám na redakce@rcmonitor.cz nebo na poštovní adresu! Vaše příspěvky pomohou druhým i nám!**

redakce RC Monitoru

# EVROPSKÝ PARLAMENT NENÍ ZBYTEČNÝ, OMEZUJE VÝSTŘELKY EVROPSKÉ KOMISE

Tři nejdůležitější orgány Evropské unie jsou Evropská komise, Evropská rada a Evropský parlament. Evropská komise je sestavena z lidí jmenovaných národními vládami členských států, Evropskou radu tvoří premiéři členských států, Evropský parlament volí přímo občané unie.



Foto: you\_littlewine / Pixabay

**Význam Evropského parlamentu je především symbolický – vytváří dojem demokracie v EU. Reálně je to mašina na schvalování návrhů Komise, kterých schválí přes devadesát procent.**

Evropská komise je exekutivní „vládou EU“ a současně má rozhodující zákonodárné pravomoci. Je jediným subjektem, který může předkládat legislativní návrhy. V prvním pololetí roku 2019 jich vytvořila 151. Matoucí je, že tyto návrhy jsou formulovány jako rozhodnutí Rady nebo Parlamentu, ale vznikají vždy v Komisi, bez výjimek.

Evropská rada a Evropský parlament je schvalují. Jejich role je tedy čistě kontrolní, připomínají v tom český Senát. Až na to, že Senát může zákony i navrhovat. Z těchto dvou institucí má výrazně větší váhu Evropská rada. Je v ní relativně málo lidí, kteří mají silný mandát,

o některých návrzích hlasují konsensuálně a mohou tvořit ad hoc koalice. Vliv premiérů na přijaté regulace je výrazně vyšší, než vliv Parlamentu, přesto v poslední době stále častěji volí cestu bilaterálních a multilaterálních dohod a efektivně tak EU obcházejí. Vzpomeňme například na nedávný strategický pakt Německa a Francie. Podobným výrazným a vlivným blokem, jedním z mnoha, je i V4.

Význam Evropského parlamentu je především symbolický – vytváří dojem demokracie v EU. Reálně je to mašina na schvalování návrhů Komise, kterých schválí přes devadesát procent. Věcně se

o těchto až mnohasetstránkových návrzích diskutuje prakticky pouze ve výbořech, někdy na frakcích. Poslanci nemají šanci „stíhat“ analyzovat produkci třiceti šesti „ministerstev“ (generálních ředitelství) Komise, kterých je asi tak devětkrát více, než by bylo potřeba. Nelze říci, že je Parlament zcela zbytečný – legislativní texty často doplňuje pozměňovacími návrhy, které jsou ovšem obvykle k horšímu. Je nicméně třeba uznat, že několikrát zastavil skutečně katastrofické předlohy, jako byly ony povinné kvóty, o nichž hovoří Pavel Bělobrádek. Celkově se však jedná o čistě ústupový boj, odhodlaná Komise své vize nakonec přes Parlament obvykle tak či onak protlačí, jejím skutečně respektovaným oponentem je pouze Rada.

Nově zvolený předseda Parlamentu David-Maria Sassoli po svém zvolení řekl, že „Evropský parlament by měl stát v čele nutných změn, které musí posílit a modernizovat Evropu“. V této chvíli by čtenář už měl chápat, jak nesmyslný a demagogický výrok to je: Evropský parlament nemůže stát v čele ničeho, nemůže naprosto nic iniciovat. Jediné, co přijímá „na vlastní triko“, jsou tzv. „výzvy“, které jsou ale právně nezávazné. Parlament má ovšem právo Komisi nebo jejího předsedu odvolat. Teoreticky by jí tedy mohl vyhlásit otevřenou válku a vnutit jí tak své záměry. Ale to jsou obvykle záměry tzv. „tvrdého jádra“ EU, které se na hlavních politických prioritách napříč frakcemi téměř vždy shodne a prosadí je.

Podívejme se na příklad konkrétní unijní regulace: Generální ředitelství pro vnitřní trh, spadající pod komisařku Elžbietu Bienkowskou, připravilo směrnici o systémech, které mají být od roku



2022 povinně montovány do automobilů. Tu zatím schválila Komise a také Výbor EP pro vnitřní trh. Jedná se o celou řadu zařízení, která navýší cenu každého nového automobilu o desítky tisíc korun. Je mezi nimi například „černá skříňka“, inteligentní omezovač rychlosti navázaný na mapu rychlostních limitů nebo alkoholový zámek. To je věčička, do které musíte fouknout, abyste nastartovali. Podobné dnes někde mají autobusy.

Alkoholový tester používaný českou policií Dräger 7510 stojí čtyřicet tisíc korun a má falešnou pozitivitu až 0,24 promile. Do této hodnoty jsou jeho výsledky pokládány za negativní. Zařízení v autech budou jistě mnohem levnější a méně přesná. Jako majitel tedy zaplatíte několik tisícovek za přístroj, který vás ráno nenechá odjet do práce, pokud si vypláchnete ústa Listerinem, nebo odvézt zraněné dítě do nemocnice, pokud si v kempu mimo signál dáte jedno pivo. Naštěstí zde existuje jednoduchá pomoc... pumpička za stovku! Doufejme, že některý ze 751 europoslanců nového Parlamentu nahlédne nebetyčnou absurditu tohoto opatření. Teď už jen stačí, aby o tom přesvědčil ostatní během jedné minuty. Ano, projevy poslanců v rozpravách mají tvrdý časový limit jednu minutu. V Toastmasters cvičíme jako nejkratší formát improvizované promluvy trvající minutu a půl – kratší se hodí do výtahu, ale ne do legislativního procesu.

Legislativní produkce EU zapleveluje český právní řád zbytečnými i vyloženě toxickými normami. Řepku máme díky EU! Často se argumentuje tzv. „gold-platingem“, kdy si národní státy evropskou regulaci samy ještě zbytečně zpřísní. Minimální povinný obsah biosložky v pali-vech jsme si vskutku sami ještě navýšili. Ale to by se nestalo, kdyby zde v první řadě nebyla ta povinnost! Lijavec zákonů, které musíme povinně a kreativně zapracovat do české legislativy, je dar z nebes pro lobbyisty všeho druhu. Že této příležitosti využívají, není žádná omluva EU, je to naopak jeden z hlavních důvodů, proč je celý tento systém špatný. V roce 2004 odhadla samotná Komise náklady unijních regulací na čtyři procenta HDP. Od té doby musely vzrůst, protože regulací je stále více a stále podivnějších.



Foto: mnm.all / Unsplash

**Jako majitel tedy zaplatíte několik tisícovek za přístroj, který vás ráno nenechá odjet do práce, pokud si vypláchnete ústa Listerinem, nebo odvézt zraněné dítě do nemocnice, pokud si v kempu mimo signál dáte jedno pivo.**

Ke konkrétním výtkám Pavla Bělobrádka jen pár poznámek: Jsem rád, že se na jednáních frakce EPP cítil důležitý. Pro mne jsou podstatné výsledky jejich práce a ty jsem výše popsal. Proč je v EPP Orbán, netuším. Předpokládám, že z podobného důvodu, proč je Babiš v ALDE, nyní přejmenované na RE – oba chtějí být členy významné frakce, aby mohli na evropské úrovni lépe chránit své zájmy všeho druhu. Mimochodem, právě Manfred Weber chtěl Orbána z EPP vyhodit a ten mu to vrátil tím, že inicioval zablokování jeho kandidatury na předsedu Komise na posledním jednání Rady. V EPP je Orbán možná trpěný potíživista, ale v Radě – tedy tam, kde na tom skutečně záleží – vystupuje jako jeden z jejich reálných lídrů. Ano, Manfred Weber skutečně chce cenzurovat internet, vyjádřil se například pro zákaz nepravých jmen na internetu. Tím by potlačil právo na pseudonym, které je tradičním osobnostním právem, a výrazně ohrozil bezpečnost lidí s konzervativními názory. Ekonomickou migraci chce omezovat, nikoliv zastavit, větší spoluprací s Tureckem a posílením Frontexu. Obě

cesty jsou kontraproduktivní. Pokud jde o energetickou politiku, sdílí patologické vize CDU, které jsou asi největším ohrožením Evropy v této chvíli. Ne, Matteo Salvini neprosazuje kvóty na přerodění migrantů. Salvini je striktně proti jakékoliv migraci, kvóty si přeje Hnutí pěti hvězd, které je se Salviniem v koalici, ale ne Salviniho Liga severu.

EU má své pozitivní stránky, je jí především bezcelní zóna. Pro nás převážně výhodný, pro některé země vysoce destruktivní, je volný pohyb pracovních sil. Tyto vymoženosti ale nepotřebují Komisi ani Parlament. Pozitivní přínos Parlamentu spočívá v tom, že blokuje některé pološílené legislativní aktivity Komise. To mi připadá trochu málo.

David Petrla



David Petrla, manažer a publicista

# SRDCE JEŽÍŠOVO, SPÁSO VŠECH

Nedávno v jednom středočeském městě zaznělo v kázání: „Představte si Solženicyna, jak stojí zatčen uprostřed vyšetřovacího procesu. Stojí doslova dvacet čtyři hodin, možná víc, nesmí si sednout ani lehnout, třeští mu hlava, a dokud ještě může, přemýšlí: kdo jsou ti lidé, kteří na něm vymáhají přiznání a kteří o něj bez mrknutí oka třeba típnou cigaretu. Co je to za zrůdy? Co je to za zrůdy, ptá se sám sebe. A náhle ho něco napadne. Je tomu jen pár let zpátky. Tehdy ještě studoval na provinční vysoké škole a do třídy tehdy přišli agenti tajné služby verbovat nové členy do svých řad. Proč tehdy nevstoupil? Proč se nestal jedním z nich? Proč tu dnes nestojí na druhé straně a nezhasí cigaretu o cizí ramena? Jak málo scházelo. Možná jen milimetr. Pokud jde o názory, byl tehdy přece přesvědčený komunista. Od dětství vychovávaný v téhle ‚víře‘. Věděl přece, že boj proti třídnímu nepříteli je čestný úkol. Navíc po absolvování provinční univerzity, mohl doufat nanejvýš v učitelské místo na vesnické škole, v zapadlém kraji, s bídným platem, zatímco výcvik u NKVD by znamenal zvláštní příděly a dvojnásobný a až trojnásobný plat. Proč tedy nešel, když to bylo v souladu s jeho přesvědčením a odpovídalo to i jeho vlastnímu prospěchu? ‚Nebyla to vůbec hlava, jež se stavěla na odpor,‘ píše, ‚nýbrž srdce‘.“ A tak, když jsme nedávno oslavili slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, mohli jsme rozjímat před svatostánkem o Srdci, které máme milovat, a které zároveň tolik miluje nás. V našem srdci, je-li spojeno s Bohem, najdeme vždy pravdivý kompas pro kroky, které se chystáme udělat. A pak už stačí jen nějaká z těch nádherných invokací z litanií jako střelná modlitba, abychom si moudrost srdce a úsudku vyprosil: „Srdce Ježíšovo, spáso všech, kdo v tebe doufají, Srdce Ježíšovo, naděje všech, kdo v tobě umírají, Srdce Ježíšovo, radosti všech



Foto: dogma5.wz.cz

svatých, smiluj se nad námi...“

Teď je ale třeba se zaměřit i na to, aby prázdniny nebyly prázdné dny. Někdo moudrý doporučuje: „když odjíždíš, rozluč se s rodiči, přáteli, ale ne s nebeským Otcem. Nezapomeň si sbalit důležité věci, obvaz, doklady, ale také Písmo svaté. Dbej o žaludek, ale současně také o hlad své duše. Rozdávej kolem sebe radost a úsměv místo zehraní a huderání.“

Brněnský pomocný biskup Pavel Konzbul napsal: „Včera večer jsem náhodou v TV na Nejlepších bakalářích zaslechl inspirativní modlitbu staré paní: ‚Bože, prosíme Tě, dej bohatým citlivé srdce, chudým radost a hlupákům zdravý rozum...‘“ To by bylo na světě krásně, no ne?

Byli jsme svědky obrovské věci: boj o Mariánský sloup na Staroměstském náměstí pokračuje a to úctyhodným

úsilím všech, kteří už všechny části ke stavbě dopravili do našeho hlavního města. Čekají na magistrátní ano. Víme, že piráti zpravidla páchají nepravosti, ale dá-li Pán, pak Jeho Matka místo na slunci v centru Prahy zas získá, rozhodne se v září. Neustávejte v modlitbách za ty, kteří tomuto bohulibému záměru zasvětili kus svého života. Těšil by se z Její přítomnosti na „Staromáku“ jistě i soused, Jan Hus, protože sám vyzývá: „Abychom mohli vybřednout z hříchu, vzývejme pomoc Panny Marie a pozdravujme ji. Já ubohý, jak budu schopen chválit slavnou Pannu, která je větší než všechna chvála? Nikdo nemůže dostatečně pozdravit tu, kterou pozdravil anděl, kterou Syn uctivě poslouchal, jíž se svěřil Duch svatý, kterou obdivuje celý svět.“ (Mistr Jan Hus, Fol. 69b n)

–zd–